

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Otmíče 4, PSČ 267 51 Otmíče, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2014, č.j. 13122/DS/2014/SR, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové ze dne 26.5.2014, č.j. ODP/21497-2014/2116-2014/kud (správní orgán I. stupně), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“) – překročení rychlosti jízdy v obci, v níž je rychlost omezena na 50 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, Rozhodnutím správního orgánu I. stupně mu byla za zjištěné a popsané jednání uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) a dle § 125c odst. 4. zákona o silničním provozu pokuta ve výši 8.000,-Kč, a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců. Podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se

stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla obviněnému uložena též povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,--Kč.

Popsaného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 4.3.2014 řídil na pozemní komunikaci II. třídy č. 300, u domu čp. 22 v obci Třebihošť-Horní Dehtov, okres Trutnov, osobní motorové vozidlo značky Škoda Superb, registrační značka 2AY 6496, modré metalické barvy. Hlídka ÚO DI změřila ve 12:20 hodin silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI, s platným ověřovacím listem (kalibrační zkouškou) č. 8012.OL-70233-13, toto vozidlo, které jeho rychlostí 95 km/hod, po odpočtu tolerance byla rychlost upravena na 92 km/hod. Na předmětném místě je omezena rychlost na 50 km/hod, vozidlo tedy jeho rychlostí o 42 km/hod více, než-li je nejvyšší povolená rychlost v obci.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou s následujícím odůvodněním. Žalovanému **za a) vytýkal zmatečné rozhodnutí**, které je spíše seminární prací studenta práv druhého ročníku, kterým fakticky oprávněná úřední osoba je. Rozhodnutí pojednává obecně o zmocnění, o spravedlivém procesu, o odvolání apod., aniž by byla seznatelná relevantnost k dané věci.

Dále namítl **za b) absenci zvážení odvolacích důvodů**. Žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně podáním ze dne 15.8.2014 doplnil své odvolání. To bylo zasláno na CD datovém nosiči ve video formátu mpeg. Žalobce objasnil, že zvolil tuto formu podaného odvolání, neboť se domníval, že správnímu orgánu bude srozumitelnější vše vysvětlit prostřednictvím audiovizuálního vstupu, než textově. Žalovaný se z formálních důvodů odmítl takto doplněným odvoláním zabývat. Žalobce zastává názor, že materiálně neexistuje rozdíl mezi ústně učiněným podáním a zasláným video či audio souborem. Oproti tomu je zcela běžné, že např. důkazy jsou předkládány též ve formátu videosouborů (typicky výstupy z měřících zařízení, záznamy policejních kontrol, apod). V jeho případě šlo o běžně používaný formát přílohy datové zprávy, neboť dle přílohy 3 k vyhlášce č. 194/2009 Sb., odst. I, jsou správní orgány povinny prostřednictvím datové zprávy soubory ve formátu mpeg přijímat. Žalobce zastává názor, že nemůže být sporu o tom, zda videosoubor lze užít jako podklad pro rozhodnutí. Pokud by tomu nebylo možné, zavdávalo by to příčinu k tomu, aby sám žalovaný zahájil velké množství přezkumných řízení rozhodnutí v řízeních, kde byl jako podklad pro rozhodnutí užít např. videozáznam dodaný policií. K tomuto žalobnímu bodu uzavřel, že žalobce zásadně pochybil, neboť se nevypořádal s argumentací žalobce.

K bodu shora navíc uvedl, že se cítí poškozen na svých právech porušením zásady součinnosti správních orgánů s účastníky řízení. Dne 18.8.2014 se dostavil se svojí zástupkyní M. V. za oprávněnou úřední osobou žalovaného, R. Š. Toho informoval, že doplnění odvolání zaslal správnímu orgánu na CD nosiči ve formátu video souboru a dotázal se úřední osoby, zda je to v pořádku. Oprávněná úřední osoba odpověděla, že věří, že dokáže videosoubor přehrát. Žalobce pak požádal oprávněnou úřední osobu, aby v případě, že nastane problém při zpracování jeho podání, jej kontaktovala. Oprávněná úřední osoba pak, v rozporu se svým původním tvrzením, k obsahu videosouboru nepřihlédla. Za popsané situace lze na rozhodnutí nahlížet jako na překvapivé a neočekávatelné, tedy odporující základním ústavním právům žalobce (viz nález č.j. I. ÚS 654/03).

Na podporu svého tvrzení

navrhl výslech zmocněnkyně M. V., dále rovněž výslech oprávněné osoby žalovaného.

Žalovanému vytýkal za **c) rozpor rozhodnutí se spisy**, když rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s podklady, které jsou ve spise založeny. Zdůraznil, že od počátku řízení tvrdil, že to nebyl on, kdo řídil vozidlo v době jeho změření, neboť vůz řídil potencionální zájemce o jeho koupi. Ten předal žalobci řízení až za hranicí obce Horní Dehtov. Žalobce toto tvrdí konstantně, od prvního okamžiku, kdy se dozvěděl, kde mělo vozidlo být měřeno. Správní orgán I. stupně měl možnost na ústním jednání klást žalobci k jeho výpovědi další otázky, což neučinil. Potřebu doplňujících otázek získal správní orgán teprve následně, po skončení prvního ústního jednání konaného dne 30.4.2014. Přesto k dalšímu ústnímu jednání na den 26.5.2014 předvolal pouze jeho zástupkyni, resp. žalobci nebylo předvolání doručeno, neboť nebylo vypraveno na jeho elektronickou adresu. Správní orgán I. stupně pochybil a nezjistil řádně skutkový stav věci, pokud dovozoval skutková tvrzení z odpovědí na otázky položené zástupkyni žalobce. Mohl se totiž žalobce dotázat na totožnost osoby, která předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídila, případně se na totožnost řidiče správní orgán mohl dotázat provozovatele, který má dle ust. § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu povinnost tuto identitu řidiče znát a sdělit ji správnímu orgánu.

Zpochybnil rovněž použití fotografie založené na čl. 26 správního spisu jako důkazu podporujícího závěr, že řidičem vozidla v době jeho změření měl být žalobce. Namítl, že předmětná fotografie nevylučuje jeho tvrzení, že vozidlo neřídil. Zdůraznil, že i v případě, že by v obci Třebihošť předmětné vozidlo řídil on, pak tato skutečnost nevylučuje to, že za touto obcí nedošlo ke změně řidiče, kdy jiný řidič pak řídil vozidlo při průjezdu obcí Horní Dehtov, a za touto obcí se řidiči opět vyměnili. Hodnocení skutkových okolností případu označil za účelové. Fotografie (na čl. 26 správního spisu – poznámka soudu) byla pořízena technickým zařízením používaným při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu bez lidské obsluhy, následně pak správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti provozovateli vozidla. Pokud by měl týž správní orgán za prokázané, že osobou řidiče je žalobce, pak by neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ale zahájil by řízení o přestupku proti žalobci [ust. § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, § 125 h odst. 5 věta druhá silničního zákona]. Správní orgán využil předmětnou fotografii účelově, když se mu hodila pro závěry o vině žalobce v této konkrétní věci. Rozhodně popřel, že by na fotografii byla zachycena jeho osoba.

Taktéž zpochybnil věrohodnost a pravdivost výpovědí dvou slyšených svědků, zasahujících policistů. Polemizoval s jejich výpověďmi a popisem děje, přičemž namítl, že nemohli mít měřené vozidlo stále v dohledu. Argumentoval váhou měřicího zařízení, nutností časové prodlevy od výjezdu policejního vozu (argumentace zrychlením vozidla z klidového stavu), údajná signalizace „STOP“, na kterou žalobce nereagoval apod. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jistě by policisté učinili tyto skutečnosti součástí úředního záznamu, případně by žalobce oznámili pro přestupek *neuposlechnutí výzvy úřední osoby*. Tvrzení policistů o tom, že jeli bezprostředně za vozidlem, a to až do doby jeho zastavení, je proto účelové, reagující na skutečnosti sdělené žalobce, když navíc svědek B. přiznal, že si před podáním svědecké výpovědi přečetl úřední záznam. Na podporu svých námitek

odkázal na rozsudek NSS ze dne 23.11.2010, č.j. 4As 28/2010 – 59, který se věnoval skutkově téměř identickému případu a to se závěrem: „*Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout.*“

Další pochybení spatřoval v tom, že nebyla v jeho případě provedena rekonstrukce, která by prokázala, že policisté nemohli mít měřené vozidlo stále v dohledu. I kdyby policejní vozidlo při rekonstrukci využilo maximum potenciálu svého výkonu při zrychlení, tak by stále nastal poměrně dlouhý moment, kdy by vozidlo Superb bylo mimo dohled policejního vozu, a to na dobu dostatečně dlouhou k zastavení vozidla a výměně řidičů.

Dále žalobce namítl, že **d) důkaz výstupem z měřicího zařízení není průkazný, nejedná se o privilegovaný důkaz**, neboť jednoznačně neprokazuje, že vozidlo jelo rychlostí, jaká mu byla naměřena. Žalovaný sice odkázal na rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, avšak s jeho závěry se žalobce neztotožňuje, neboť tento rozsudek je v protikladu s rozsudkem ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008-67 [1607/2008 Sb. NSS]: „*Zákon v tomto případě stanoví, že důkazní prostředky spočívající v měření rychlosti vozidel, musí být předmětem činnosti policie či obecní policie. Spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti lze samozřejmě prokázat i jinými důkazy (§ 51 odst. 1 správního řádu), z povahy věci je však zřejmé, že změření rychlosti (tedy zachycení průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány, má, za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy, mezi soustředěnými důkazními prostředky privilegované postavení.*“

Žalobce v žalobce výslovně uvedl: *Tyto rozsudky nejsou zcela protichůdné. První z nich konstatuje, že lze připustit jako důkaz též výstup z měření provedeném osobou k tomu neproškolenou; druhý pak konstatuje, že takový důkaz nemůže být tzv. „privilegovaným důkazem“, neboť k tomu, aby jím být mohl, musel by být získán v souladu s právními předpisy.*

Z ust. Čl. 11, písm. i) Závazného pokynu policejního prezidenta č. 160, ze dne 4. prosince 2009 je přitom zřejmé, že pokud příslušník Policie ČR při výkonu služby používá technické dokumentační prostředky, musí být k tomuto proškolen. Pokud tedy k manipulaci s měřícím zařízením člen hlídky proškolen nebyl, a přesto s ním manipuloval, dopustil se tímto nerespektování uvedeného předpisu a tím porušil povinnost danou ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., O služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů. Pokud při získání důkazu byl porušen právní předpis, nelze hovořit o důkazu získaném v souladu se zákonem. V takovém případě však, ve smyslu výše citovaného rozsudku, nelze na tento hledět jako na důkaz privilegovaný, a správní orgány se tak měly zabývat správností jeho vzniku, zejména zjištěním, zda policisté při jeho získání postupovali v souladu s Návodem k obsluze.

Závěrem, s odkazem na ust. § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), namítl **e) absenci lhůty pro**

přípravu k ústnímu jednání. Tvrdil, že byl předvolán s dvoudenním předstihem, telefonicky, a bylo mu sděleno, že je předvolán ve věci jiného účastníka řízení, kterého zastupuje. Žalobci však nebylo doručeno žádné předvolání, a proto si nemohl připravit svou řádnou obhajobu. Z vytykaných důvodů požadoval napadené rozhodnutí zrušit, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc tak vrátit k dalšímu řízení

Žalovaný ve vyjádření ze dne 15.12.2014 věnoval převážnou část svého stanoviska rekapitulaci obsahu žaloby. Poté, pod bodem IV. vyjádření, odkázal na správnost napadeného rozhodnutí, které v sobě zahrnuje odpovědi na žalobcovy námitky. Připomněl, že žalovaný v rozhodnutí objasnil důvody, pro které k obsahu dodatečně předloženého CD nepřihlédl. Důvody pro výslech pověřené úřední osoby (Š.) nespatořoval, neboť ten v době údajné návštěvy žalobce a jeho zástupkyně ještě neměl od správního orgánu I. stupně k dispozici spisový materiál s odvoláním. Žalovaný se dále věnoval rozboru okolností případu, tedy otázky, kdo řídil, či mohl fakticky řídit, změřené vozidlo. Uzavřel, že žalobcově verzi příběhu neuvěřil, neboť ten, krom svého tvrzení, nepředložil žádné důkazy na podporu jeho pravdivosti (přínejmenším sdělení jména osoby řidiče). Otázce správnosti předvolání žalobce na druhé nařízené jednání se žalovaný věnoval okrajově s tím, že na jednání se osobně dostavila zmocněnkyně žalobce, která se ho marně snažila dosáhnout.

Žalovaný setrval na tom, že fotografie na čl. 26 správního spisu zachycuje osobu žalobce. Informace týkající se řízení o správním deliktu provozovatele vozidla k dispozici neměl. K tvrzení žalobce, který vylučuje možnost, že by byl až do zastavení vozidla neustále „v zorném poli“ policistů, žalovaný zdůraznil, že od místa změření do místa zastavení v obci Zdobín, se jedná o úsek v délce cca 5 kilometrů, jedná se o terén s velmi malým převýšením a občasnými mírnými zatáčkami. Tento terén, a stálá vizuální kontrola policistů, verzi žalobce o výměně řidičů vylučují. Rekonstrukci skutkového děje žalobcem navrhovanou považoval za nadbytečnou, neboť pro ni nejsou známy relevantní rychlostní údaje (jediná známá veličina je rychlost změřeného vozidla a místo měření). Především však výpovědi policistů v kontextu s důkazy nebyly námitkami žalobce v žádném směru zpochybněny.

K otázce řádného předvolání žalobce na ústní jednání žalovaný uvedl, že v rozhodné době měl žalobce zvolenu adresu pro doručování na Tenerife, do hotelového komplexu, kam se žalobci v minulosti, jak je žalovanému známo z jeho úřední činnosti, nikdy doručit nepodařilo. Proto bylo doručováno na adresu trvalého pobytu žalobce. Rozhodnutí považoval za správné a zákonné, a proto trval na zamítnutí nedůvodné žaloby.

Žalovaný ještě zareagoval v doplňujícím vyjádření z 29.6.2015, v němž poukázal na věrohodnost osoby samotného žalobce, kdy jak žalovanému, tak krajskému soudu, stejně tak jako dalším správním orgánům a soudům, jsou z jejich úřední činnosti známy obstrukční praktiky žalobce a různé volby způsobů, jak mást tyto orgány už jen volbou adresy pro doručování.

K námitce týkající se kvalifikovaného doplnění podání (akceptace odvolání zaslaného na CD nosiči) žalovaný odkázal na ust. § 37 odst 4) správního řádu, právní úprava je jasná, nedává prostor pro jiné formy (způsoby) podání. Krom uvedeného, materiální rozdíl mezi ústně učiněným podáním a zaslaným video

souborem na CD nosiči bezpochyby existuje. Pakliže je totiž učiněno ústní podání do protokolu, musí tento splňovat náležitosti dle § 18 odst. 2) správního řádu, tedy i údaje umožňující identifikaci podatele, která se provádí na základě zmocnění uvedeného v ust. § 36 odst. 4) správního řádu. V případě jakéhosi videozáznamu doručeného správnímu orgánu, ovšem správní orgán nemá možnost provést identifikaci osob, které se na tomto záznamu vyskytují. Naopak souhlasil s tvrzením žalobce, že je zcela běžné, že jsou důkazy předkládány ve formě videosouborů.

Zdůraznil, že však nelze klást rovnítko mezi náležitostmi podání, pokud jde o jeho formu (stanoveno zákonem) a skutečnost, že jako důkazní prostředek může posloužit i videozáznam (což zákon připouští). I když je např. účastníkem řízení navrhováno provedení důkazu fotografií, kterou za tímto účelem správnímu orgánu předloží, neznamená tato možnost to, že by účastník řízení při podání tohoto návrhu nemusel postupovat podle § 37 správního řádu, tj. příslušnou formou takového podání učinit.

Žalovaný se rovněž ztotožnil s další námitkou žalobce, který uvedl, že „...běžně používaný formát přílohy datové zprávy, neboť dle přílohy 3 k vyhlášce č. 194/2009 Sb., odst. 1, jsou správní orgány povinny prostřednictvím datové zprávy soubory ve formátu mpeg přijímat. Žalobce zastává názor, že nemůže být sporu o tom, zda videosoubor lze užít jako podklad pro rozhodnutí.“ Připomněl, že příloha datové zprávy je k datové zprávě „přiložena“, tj. je přiložena k takové formě podání, kterou správní řád umožňuje učinit. V posuzovaném případě se ovšem jednalo nikoli o přílohu podání, ale o podání samotné, které ovšem nebylo učiněno některou z kvalifikovaných forem podání. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 23.9.2009, č.j. 9As 90/2008-70, v němž se uvádí: „Podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě – internetu – bez zaručeného elektronického podpisu podle § 37 odst. správního řádu z roku 2004 je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) **některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat.**“

Dovodil, že žalovaný neměl zákonnou povinnost zabývat se informacemi obsaženými v onom videosouboru, neboť se nejednalo o kvalifikované podání ve smyslu § 37 správního řádu, resp. o podání ve smyslu § 37 správního řádu vůbec nešlo.

Dále připomněl, že odvolání bylo podáno dne 24.06.2014, přičemž obsahovalo zcela obecné názory na právní úpravu, tj. bez vztahu ke konkrétní věci. Pokud žalobce v pozici odvolatele neuplatnil kvalifikovaným a zákonem stanoveným postupem odvolací námitky (proti postupu, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), aniž by mu v tomto cokoli bránilo, sám se tak připravil o možnost, aby správní orgány (odvolací správní orgán) na tyto povinně reagovaly vydáním příslušného rozhodnutí, kde by byly tyto námitky vypořádány. Takovéto námitky pak může stěžejí prvně procesně úspěšně uplatňovat poté, co bylo řízení o přestupku, kterého se dopustil, pravomocně skončeno (jde o žalobní námitky uplatněné na str. 3 – 6 žaloby). Akceptací takového přístupu žalobce by se zpochybnila sama úloha správního soudnictví, které má v daném případě přezkoumávat to, zda správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy při vydávání žalobou napadených rozhodnutí. Ostatně tomuto názoru žalovaného plně odpovídá i ust. § 71 odst. 1)

písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění platných předpisů, kde je uvedeno, že žaloba musí obsahovat „*žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.*“

S ohledem na výše uvedené však v daném případě nemohl žalobce uplatnit žalobní body, které jsou ve skutečnosti novými námitkami nahrazujícími námitky odvolací, tj. takovými, které nenapadají zákonnost rozhodnutí žalovaného, ale napadají postup a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5.11.2008, č. j. 54 Ca 3/2008-83, který byl publikován se Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2/2009, ve kterém se uvádí: „*Soud rozhodující o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů ve správním soudnictví totiž není správním orgánem III. stupně, který by měl nahrazovat jejich činnost, jeho úlohou je přezkoumávat v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Je sice pravda, že soudy rozhodující ve správním soudnictví (v rámci tzv. plné jurisdikce) mohou provádět dokazování (§ 77 SŘS), avšak nikoliv za účelem stanovení zcela nového skutkového stavu na základě účastníkem správního řízení uplatnění těch skutečností a důkazů, které nebyly a zároveň ani objektivně (tj. po přihlédnutí k obsahu správního spisu) nemohly být známy správnímu orgánu.*“

II.Skutková zjištění, průběh jednání, právní úprava včetně stanoviska krajského soudu

Žalobce trval na projednání věci při nařízeném jednání, které se uskutečnilo 15.7.2015. Setrval na všech uplatněných námitkách, přičemž za stěžejní považoval tu, která se týkala neakceptace způsobu a formy, kterou zvolil pro doplnění svého odvolání. Zdůraznil, že odvolání bylo doručeno prostřednictvím České pošty jako doporučená zásilka obsahující doplnění odvolání. Pokud žalovaný na takto doplněném odvolání postrádal podpis žalobce, měl postupovat dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu. Za situace, kdy nebyly posouzeny žalobcovy odvolací námitky, bylo pro žalobce rozhodnutí žalovaného překvapivé a neočekávatelné. Rozhodnutí bylo vydáno v důsledku přepjatého formalismu. Žalovaný nevypořádal odvolací námitky, argumenty a návrhy na provedení důkazů vznesené žalobcem, ač tato povinnost vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 26.10.2007, č. j. 2As 30/2007-58 ze dne 23.7.2009, č. j. 9As 71/2008-109, či ze dne 23.7.2008, č. j. 3As 51/2007-84.

Správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že ačkoli bylo z jeho postupu zjevné, že hodlá vyslechnout žalobce jako účastníka řízení, využil jeho absence při jednání konaném dne 26.5.2014, kdy potřebné informace čerpal prostřednictvím zmocněnkyně žalobce, tedy účastnickou výpověď žalobce „suploval“ vytěžováním jeho zástupkyně. Žalobce navíc sám vypovídal při prvním jednání, takže očekával, že budou toliko vyslechnuti předvolaní svědci. Nepředpokládal, že by správní orgán I. stupně měl potřebu jeho doplňujícího výslechu.

Zdůraznil, že závěry žalovaného vycházející mimo jiné z fotografie na čl. 26 správního spisu, kterou žalovaný vyvrací skutková tvrzení žalobce, jsou účelové. Zdůraznil, že ten samý správní orgán rozhodující v I. stupni v této konkrétní věci dospěl bez pochybností k závěru, že na fotografii je žalobce. Nicméně též správní orgán pravomocným rozhodnutím ze dne 17.9.2014, č.j. ODP/48061-2014/2718-

2014/jal, konstatoval, že řidič vozidla na fotografii je neznámý, kdy správní orgán nezjistil ani skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Rozhodnutí o správním deliktu předložil jako svoji přílohu a krajský soud provedl při jednání důkaz jeho obsahem.

Z předložené listiny soud zjistil, že společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., se dopustila správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť jako provozovatel vozidla nezajistila, aby při užití osobního motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky 2AY6496, dne 4.3.2014, kolem 12:13 hodin, na pozemní komunikaci Dvůr Králové nad Labem, ulice Tyršova, silnice II/300 směr centrum, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť blíže neustanovený řidič tohoto vozidla nerespektoval nejvyšší povolenou rychlost v obci, stanovenou zvláštním právním předpisem. Z obsahu odůvodnění lze zjistit, že ve výše označené době a místě bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy zjištěno, že blíže neustanovený řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, a to vozidlem provozovaným obviněnou společností. Ta byla vyzvána ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky, případně ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ve lhůtě ve výzvě stanovené nebyla určená částka uhrazena, stejně tak společnost nesdělila jméno řidiče vozidla. Výsledkem této pasivity bylo citované rozhodnutí.

Za nekorektní a nepravdivé označil žalobce tvrzení žalovaného týkající se věrohodnosti žalobcovy osoby, dále pak sporoval tvrzení o tom, že není při doručování písemností ze strany správních orgánů kontaktní. Pro případ, že by soud neshledal namítané vady rozhodnutí natolik zásadními, aby nebylo možné je zhojit provedením dokazování před soudem, navrhl doplnit dokazování provedením rekonstrukce skutkového děje, neboť tento důkaz navrhoval již v řízení o odvolání. Pokud soud shledá potřebným nahrazovat roli správního orgánu při posuzování věrohodnosti skutkových tvrzení žalobce, pak žalobce navrhuje, aby byla společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o. vyzvána ke sdělení totožnosti řidiče vozidla (potencionálního kupce vozidla) v čase spáchání přestupku, a následné předvolání tohoto řidiče ke správnímu orgánu. Na výslechu pověřené úřední osoby, Š., netrval, neboť žalovaný ve svém prvním vyjádření nepopřel návštěvu žalobce u této osoby. Setrval na důvodnosti podané žaloby a požadoval rozhodnout ve smyslu uplatněného žalobního petitu s tím, že mu budou přiznány účelně vynaložené náklady řízení.

Pověřený pracovník žalovaného setrval na stanovisku, že odvolání nebylo doplněno ve smyslu ust. § 37, odst. 4 správního řádu, přičemž je zcela nerozhodné, jakým způsobem bylo správnímu orgánu doručeno. K námitce týkající se povinnosti vyzvat odstranění vad podání odkázal na své stanovisko z 29.6.2015. V ostatním odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a na stanoviska žalovaného k podané žalobě.

Krajský soud nepovažoval za nezbytné doplnit dokazování výsledkem svědkyně M. V., zmocněnkyně žalobce v řízení před správními orgány, neboť tato by jistě potvrdila návštěvu žalobce v jejím doprovodu u Š. Od návrhu na jeho výslechu žalobce při jednání upustil, když poukázal, že žalovaný ve svém vyjádření ze dne

15.12.2014 nepopřel, že by se tato návštěva uskutečnila. Takto pregnantně však stanovisko žalovaného nevyznívá. V části IV. uvedeného vyjádření žalovaný uvozuje druhý odstavec takto. „**Žalobce uvádí, že se dne 18.8.2014 dostavil společně se svým zmocněncem na Krajský úřad Královéhradeckého kraje, kde hovořil s oprávněnou úřední osobou R. Š.,...**“. Zpracovatel vyjádření k žalobě v zásadě přejal tvrzení učiněná žalobcem, aniž by si ověřil, zda-li se žalobcem popsaná situace fakticky odehrála. Ve správním spise absentuje úřední záznam o tom, že by ke kontaktu úřední osoby ze strany žalobce došlo, jak se podává z reakce žalovaného ze dne 9.7.2015 (č. 97 soudního spisu). Při žalobcově pověstné, a krajskému soudu z úřední činnosti dostatečně dobře známé, opatrnosti, se jeví přinejmenším podivné, že by žalobce nevyžadoval o své návštěvě sepsání úředního záznamu. I tak by krajský soud považoval tento návrh na doplnění dokazování za nadbytečný z důvodů, které uvedl žalovaný v již odkazovaném vyjádření. Pověřená úřední osoba totiž v době údajné návštěvy žalobce a jeho zmocněnkyně nemohla vědět, v jaké podobě jí bude doplnění odvolání předloženo. Pokud se vyjádřila, tak pouze obecně v tom směru, že zvládne video soubor na CD nosiči přehrát.

Stejně tak za nadbytečné považoval krajský soud doplnění odvolání tím, že by byla prováděna rekonstrukce situace mapující okolnosti spáchaného přestupku zejména z hlediska časového (míněno technické možnosti vozidla policie a vozidla pachatele přestupku). Vstupním údajem je v daném případě rychlost naměřeného vozidla a následně časový interval od změření rychlosti do zastavení vozidla žalobce po dojetí vozidlem policie. Časové údaje mezi tímto intervalem nejsou k dispozici, tudíž výsledky rekonstrukce by přinesly závěry nepřesné. Navíc, jak bude vysvětleno níže, krajský soud nepovažoval navrhovaný důkaz za nezbytný pro své rozhodnutí, neboť je přesvědčen, že správní spis obsahuje důkazy, které ve svém komplexu vinu žalobce bez pochybností dokladují (§ 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s.ř.s.“).

Ze správního spisu krajský soud ověřil, že dne 4.3.2014 vyhotovila Policie České republiky, územní odbor Trutnov, dopravní inspektorát, složená z dvoučlenné hlídky (B. a S.) úřední záznam ze kterého vyplývá, že P. K. je podezřelý z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu z důvodů popsaných v úvodu tohoto rozsudku. V záznamu je uvedeno, že ve 12:20 hodin (přesně popsáno místo) bylo změřeno, a následně pomocí červeného nápisu STOP společně s výstražným znamením na služebním vozidle zastaveno, vozidlo řízené žalobcem. Důvodem bylo překročení maximální povolené rychlosti v obci o 42 km/h po odečtení přípustné odchylky 3 km/h. Dle záznamu se řidič choval slušně a vstřícně, identifikace jeho osoby proběhla na základě jím předložených dokladů. K přestupku se ovšem nevyjádřil, oznámení o přestupku nepodepsal. **Zhotovitel úředního záznamu, P. B., uvedl, že měřicí zařízení obsluhoval on, přístroj byl nastaven dle Návodu k obsluze, přičemž byl k obsluze tohoto typu měřicího zařízení náležitě proškolen.** V závěru je uvedeno, že vozidlo bylo zastaveno v obci Zdobín, kdy po celou dobu jízdy, až do jeho zastavení, bylo na dohled hlídky. V době, kdy byl tento úřední záznam sepisován, nemohl jeho zpracovatel předvídat, jakým způsobem se bude správní řízení vyvíjet. Krajský soud proto nemá pochybnosti o pravdivosti informací v něm obsažených, neboť bez jakéhokoli „postranního úmyslu“ zachycuje „aktuální“ situaci v době zjištění přestupku. Tento záznam, byť by sám o sobě nemohl dle ustálené judikatury sloužit jako důkaz, však v kontextu s důkazy ostatními vinu žalobce dostatečně průkazným způsobem osvědčuje. Krajský soud,

s přihlédnutím k výše uvedené poznámce, tak ve shodě se žalovaným neměl důvod pochybovat o objektivitě svědectví podaného zasahujícími policisty. Žalobcem tvrzený rozpor rozhodnutí se spisy neshledal.

Následně byla věc oznámena a postoupena Městskému úřadu Dvůr Králové nad Labem jako správnímu orgánu I. stupně. K oznámení je připojen ověřovací list č. 8012-OL-70233-13 Českého metrologického institutu, vydání dne 7.1.2013 vztahující se k silničnímu laserovému rychloměru, který při zákroku použili policisté. Doba platnosti ověření byla k datu 6.10.2014. Na čl. 8 správního spisu je zachyceno změřené vozidlo tak, jak bylo popsáno, tedy s uvedením přesného místa měření, času, rychlosti, osoby, která měřila, identifikačních údajů automobilu včetně dostatečně jasné fotografie se záměrným křížem umístěným přímo na vozidle. Na čl. 9 jsou umístěny čtyři fotografie, z nichž dvě zachycují vozidlo a dvě podivně se pitvořící osobu žalobce. Žalobce rozhodně na pořízených fotografiích bezprostředně po zastavení hlídkou policie nevypadal zaskočený danou situací, jak tvrdil při jednání před správním orgánem I. stupně dne 30.4.2014. Krajský soud si neumí vysvětlit, co ho v daný moment vedlo k již popsané a na fotografiích zachycené „pantomimě“. Buď byl žalobce k tomuto chování puzen snahou znevážit výkon práce příslušníků policie (soudu je jeví v tomto kontextu poněkud zvláštní poznámka policistů, že se žalobce choval slušně a vstřícně), případně jej vedly k danému chování pohnutky, které zůstaly neobjasněny. Každopádně již v momentu prvního kontaktu s policií, měl-li by žalobce upřímnou snahu po vyřešení nastalé situace, neexistovaly na jeho straně žádné objektivně vysvětlitelné překážky, pro které by nemohl, pokud vozidlo neřídil, předestřít policii svoji pravdivou verzi události.

K otázce doručování ověřil krajský soud následující: žalobce do správního spisu předložil žádost o doručování veškerých písemností na e-mailovou adresu obecny@zastupce.eu. Jako adresu trvalého bydliště uvedl Čs. Armády 23, Praha 6.

Dne 7.4.2014 (a ještě dne 9.4.2014) rozhodl správní orgán I. stupně o zahájení řízení o přestupku, kdy předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 30.4.2014. Doručoval na adresu obecny@zastupce.eu, a protože žalobce nepotvrdil doručení písemnosti, doručil na adresu žalobcem uvedeného trvalého bydliště. Pokud žalobce namítá, že nebylo doručováno na jím zvolenou e-mailovou adresu, tak ve správním spise jsou založeny důkazy (čl. 13 a čl. 26), že správní orgán žalobce na e-mailovou adresu předvolával. Z důvodů nereagování vypravil předvolánky na adresu jeho trvalého bydliště (§ 19 odst. 3 a 9 správního řádu). Skutečnost, že byly písemnosti vypraveny z e-mailové adresy pověřené úřední osoby je irelevantní. K otázce doručování písemností ze služebního e-mailu pověřeného pracovníka správního orgánu, stejně tak jako k námitce, že písemnosti správního orgánu nebyly opatřeny uznávaným elektronickým podpisem, se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 15.12.2014, čj. 6As 218/2014–34. Žalobci bylo doručováno v souladu s jeho požadavkem, pokud v zákonem předvídané lhůtě neodpověděl, správní orgán doručoval způsobem standardním, tedy na adresu trvalého bydliště. Námitka týkající se absence lhůty pro přípravu k ústnímu jednání je proto nedůvodná. Ostatně i kdyby se žalobce k jednání dne 30.4.2014 dostavil „omylem“, veden tím, že má v jiném řízení vystupovat jako zmocněnec, jistě mohl tuto námitku uplatnit přímo namísto. Nestalo se, naopak žalobce celkem spontánně přednesl svoji verzi příběhu.

Na nařízený termín jednání dne 30.4.2014 se žalobce osobně dostavil a spolu s ním rovněž zmocněnkyně M. V. Žalobce k věci vypověděl, že uvedeného dne změřené vozidlo neřídil v době, kdy projíždělo obcí Horní Dehtov. Vozidlo v té době řídil potencionální kupec, který jej žalobci za obcí Horní Dehtov vrátil. Teprve poté byl žalobce zastaven policisty, **a jelikož nechápal, co se stalo, rozhodl se k věci vyjádřit teprve ve správním řízení.** Sporoval, že nebylo možné, aby policisté měli s jeho vozidlem po celou dobu (od doby měření do doby zastavení vozidla) nepřetržitý kontakt. Při rychlosti 98 km/hodině bez odpočtu tolerance by vozidlo žalobci při této rychlosti ujelo 27 m/s. Za 15 sekund, které zpravidla policisté potřebují k tomu, aby uklidili měřicí zařízení, nasedli do auta a rozjeli se, by bylo jeho vozidlo o 400 metrů dále, tedy za obcí Horní Dehtov a mimo dohled hlídky. Vozidlo bylo zastaveno v obci Zdobín, tedy 2,7 km od místa měření, a proto nelze spolehlivě prokázat, že nemohlo dojít k záměně řidiče. Oznamil doručovací adresu zmocněnkyně na e-mail.

Součástí správního spisu je fotografie na čl. 26, která zachycuje vozidlo registrační značky 2AY 6496 dne 4.3.2014 v téměř 12:13 hodin, v Tyršově ulici ve Dvoře Králové nad Labem, na silnici II/300, směrem do centra, kdy byla naměřena rychlost 70 km/hod na úseku, kde je povolena maximální rychlost 50 km/hod. Jedná se o fotografii, u níž žalobce sporuje, že by vozidlo řídil on. Dle jeho tvrzení vozidlo řídil potencionální kupec (viz výpověď žalobce před správním orgánem a následně i před soudem). Z fotografie je evidentní, že ve vozidle je pouze osoba řidiče, dle žalobce potencionálního kupce. Znamená to, že po tomto změření by musel žalobce v době od 12:13 hodin do 12:20 hodin (další měření a překročení rychlosti, které je předmětem tohoto řízení) jednak do vozidla přistoupit, a jednak vyložit osobu, která měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit. Lze připustit, že hypoteticky by se tak státi mohlo. Ovšem již nelze, s přihlédnutím k jednoznačné výpovědi policistů jako svědků, a s přihlédnutím k informacím v úředním záznamu ze dne 4.3.2014, uvěřit verzi žalobce (výměna místa řidiče a vystoupení kupce), neboť soud bez nejmenších pochybností uvěřil verzi přednesené policisty, tedy jakým způsobem došlo k zastavení vozidla s tím, že díky bezprostřednímu vyjetí služebního vozu po změření vozidla žalobce (nastartovaný motor, měření prováděno z okna vozidla), měli vozidlo žalobce stále na dohled. Jeho zastavení a výměnu na pozici řidiče vyloučili.

Stejně jako policisté potřebovali určitý časový interval na uklizení měřicího zařízení a rozjezd vozidla, tak právě tak by se musel žalobce rovněž zdržet tím, že by jím neurčený řidič vozidlo nejprve zastavil, posléze opustil místo řidiče a žalobce by nastoupil na místo řidiče. Navíc je tato varianta velmi nepravděpodobná, neboť při měření ve 12:12 hodin byl žalobce ve voze sám – pochybnosti o jeho totožnosti krajský soud nemá absolutně žádné, a to vzhledem k připojeným fotografiím (tytéž brýle, bílá košile, oblek). Argumentaci žalobce odkazem na vyřízení přestupku spáchaného ve 12:12 hodin (fotografie na čl. 26) v tom směru, že tentýž správní orgán využívá fotodokumentace účelově, když v projednávané věci nemá pochybnosti o totožnosti osoby řidiče, zatímco v případě přestupku spáchaného ve 12:12 hodin si totožností nebyl jist, a proto rozhodl o správním deliktu provozovatele motorového vozidla, vyhodnotil krajský soud opět jen jako „umné pohrávání si“ s jasnými fakty.

V případě přestupku spáchaného ve 12:12 hodin nebyla osoba řidiče ztotožněna, správní orgán I. stupně postupoval standardně, vyzval provozovatele

vozidla k zaplacení určené částky a dal mu možnost sdělit totožnost osoby řidiče. V tento moment nastala další situace, kdy žalobce měl příležitost uvést jméno osoby řidiče, potencionálního kupce, přesto tak neučinil. A přitom se nyní odkazuje na vstřícnost a ochotu jméno dotyčné osoby uvést (viz stran 4 doplněné žaloby). A to jak v řízení o přestupku, tak v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Je pravdou, že pro obviněného z přestupku platí prakticky stejná práva, jako pro obviněného z trestného činu. Má právo nevypovídat a aktivně nespolupracovat se správním orgánem, ale naopak má právo se aktivně bránit, navrhopvat důkazy a hájit se. Na rozdíl od svědka není obviněný ani povinen vypovídat pravdivě. Nicméně logickým postojem se za situace, kdy žalobce od počátku tvrdí, že vozidlo neřídil, jeví označit osobu řidiče. K tomu měl žalobce příležitost po celý průběh řízení před správními orgány, a stejně tak mohl tento krok učinit vůči krajskému soudu. Jelikož se tak nestalo, žalobce zůstal i v řízení před krajským soudem toliko v „zavedené“ rovině tvrzení, pak krajský soud z důvodů prosté logiky jeho verzi neuvěřil, když důkazy již výše označené tvrzení žalobce celkem spolehlivě vyvracejí. Pokud žalobce namítá, že důkaz výstupem z měřicího zařízení není bez dalšího průkazný, neboť není zřejmé, zda-li byl policista proškolen a postupoval podle Návodu k obsluze, pak v úředním záznamu ze dne 4.3.2014 je výslovně uvedeno, že P. B., který prováděl měření, byl proškolen, resp. postupoval dle Návodu k obsluze. Tato skutečnost byla žalobci i jeho zmocněnkyni k dispozici, a proto, pokud měli v tomto směru jakékoli pochybnosti, měli možnost odstranit je při nařízeném jednání.

S datem 5.5.2014 na ústní jednání nařízené na den 26.5.2014 byl na ústní jednání předvolán P. K. na e-mail obecny@zastupce.eu a zmocněnkyně M. V. na uvedenou elektronickou adresu (viz čl. 23 správního spisu). Ani jeden nepotvrdil doručení, a proto bylo oběma doručováno na adresy trvalého bydliště. Správní orgán rovněž předvolal dva zasahující policisty jako svědky. Na termín jednání se žalobce nedostavil, jeho zmocněnkyně ano. Pokud žalobce dovozuje, že měl správní orgán potřebu vyslechnout jej jako účastníka řízení, neboť byly kladeny otázky jeho zmocněnkyni, pak lze jenom konstatovat, že to byla zmocněnkyně, které dal žalobce důvěru, a která měla a mohla účinně hájit jeho práva v řízení. Stejně jako v žalobě mohla namítat, že žalobci nebylo řádně doručeno předvolání, mohla se domáhat osobní účasti žalobce u jednání apod. Namísto toho se zhostila zastupování, kladla svědkům otázky, přičemž v závěru jednání žádné výhrady nevznesla, neučinila návrhy na doplnění dokazování. V dané situaci bylo legitimní, pokud správní orgán I. stupně usoudil, že shromážděné důkazy poskytují o vině žalobce dostatečný podklad, aby s přihlédnutím k postoji jeho zmocněnkyně od původně předpokládané potřeby dalšího výsledku žalobce upustil. Ostatně zmocněnkyně byla poučena v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, žádné návrhy na doplnění dokazování nepřednesla.

Z výpovědi svědka P. B. vyplynulo, že měření probíhalo z bočního staženého okénka, vozidlo mělo nastartovaný motor, okamžitě po změření proto mohli vyrazit za vozidlem žalobce. Připustil, že si před výsledkem nahlédl do úředního záznamu, přičemž si hned vzpomněl, o jakou osobu se jednalo, a to ze dvou důvodů – jednalo se o vysoké překročení rychlosti v obci, které je neobvyklé, a žalobce navíc při tvoření dokumentace „dělal obličej“.

Svědka M. S. potvrdil, že řídil vozidlo on, měření prováděl kolega B. Vozidlo řízené žalobcem měli po naměření rychlosti stále v dohledu, vyrazili bezprostředně

po změření, ale vozidlo nereagovalo, ač dostal znamení k zastavení nápisem STOP, řidič zareagoval až ve Zdobíně. Policisté jej nepředjeli proto, že ve Zdobíně je odstavná plocha.

Poté zmocněnkyně zaměřila svoji argumentaci na zpochybnění pravděpodobnosti tvrzení policistů, že by tito měli měřené vozidlo stále v dohledu, a to s argumenty již dříve uvedenými (rychlost vozidla žalobce, rychlostí, resp. zrychlení služebního vozidla, takže při vzdálenosti 300 metrů už by nemohli mít vozidlo v dohledu apod.). Zákonnost postupu policie, pokud se bezprostředně nedotýkala práv žalobce, bylo nadbytečné vznášet. Pokud vytykané skutečnosti (dlouhodobě nestartované vozidlo, což označila za neekonomické, pronásledování vozidla cca 2,5 km, aniž by se jej pokusili zastavit, čímž by porušili § 10 zákona o policii) pocitovala zástupkyně, resp. i samotný žalobce od počátku řízení za natolik zásadní a tíživé, jistě měli možnost reagovat na tyto své výhrady např. stížností na postup policistů. Uplatněné výtky však krajský soud pro samotné posouzení důvodnosti žaloby považuje rovněž za irelevantní.

Správní orgán I. stupně po ukončení dokazování rozhodl o vině žalobce dne 26.5.2014. Žalobci bylo doručováno na adresu Mezibranská 1482, Praha 1, když správní orgán zřejmě zjistil, že došlo ke změně doručovací adresy. Je pravdou, že tentokrát nebylo žalobci doručováno na e-mailovou adresu, nicméně se tento omyl správního orgánu nedotkl žádným negativním způsobem práv žalobce. Jeho zmocněnkyni bylo doručováno na e-mailovou adresu, přičemž z důvodů nepotvrzení přijetí písemnosti bylo doručováno na adresu jejího trvalého bydliště. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala zmocněnkyně včas dne 23.6.2014 (k doručení rozhodnutí došlo fikcí s datem 9.6.2014).

V odvolání byly k osobě žalobce a k jeho konkrétní věci uvedeny tyto údaje: označení osoby žalobce, číslo jednací a nacionále zmocněnkyně. V dalším je odvolání svým obsahem toliko snůška odkazů a formálních citací z Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, Listiny základních práv a svobody, teoretický rozbor práva na spravedlivý proces s poukazem na jeho respektování v mezinárodním měřítku. Dále pak odkazy, ve kterých dokumentech se nalézají stěžejní úprava práva na spravedlivý proces (opět odkaz na Úmluvu). Část textu je věnována obecnému pojednání týkající se rozhodování v přiměřených lhůtách s odkazem na postoj Doc. JUDr. Vladimíra Vopálky, CSc. k výkladu obsahu čl. 6 Úmluvy. Celá druhá a třetí strana podaného odvolání je opět teoreticky zaměřena na otázku zastupování účastníka v řízení s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem, přičemž obě rozhodnutí jsou identifikována toliko dnem svého vydání. Ani tato pasáž odvolání se v ničem nedotýká vydaného rozhodnutí v souvislosti s konkrétní osobou žalobce. Poslední odstavec na straně čtvrté je opět kompilace teoretických informací o náležitostech správního rozhodnutí a povinnostech správního orgánu vztahujícím se k tomuto aktu. Z obsahu odvolání nelze seznat, v jakém směru žalovaný pochybil, co je žalobce vytykáno, jaké návrhy na doplnění dokazování event. činí apod. Pokud tedy žalobce namítal jako jeden ze žalobních bodů zmatečné rozhodnutí (viz podrobnosti v části I. tohoto rozsudku), pak žalovaný toliko ocitoval v části II. přezkoumávaného rozhodnutí obsah tohoto odvolání. Dále na straně osmé svého rozhodnutí uvádí rovněž zdroj, ze kterého zmocněnkyně žalobce čerpala (diplomová práce studenta právnické fakulty). Krajský soud napadené rozhodnutí za zmatečné v žádném případě nepovažuje, neboť od

části III. odůvodnění toto reflektuje na konkrétně projednávaný případ žalobce. Skutečnost, že je doplněno o dílčí teoretické poznatky, mu na jeho přesvědčivosti neubírá. Navíc, když se jedná o teorii vztahující se k posuzované problematice.

Na takto podané odvolání zareagoval správní orgán I. stupně usnesením – výzvou - ze dne 7.7.2014 k odstranění nedostatků podání se lhůtou 5 dnů od doručení včetně poučení o tom, jaké má mít podání, resp. odvolání náležitosti. Původně byla výzva s datem 2.7.2014 zřejmě vypravena na e-mailovou adresu M. V., která dne 7. července 2014 potvrdila přijetí podání. Výzva byla ještě doručena na adresu jejího trvalého bydliště. Odvolání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno, proto správní orgán I. stupně předložil s datem 7.8.2014 spis k rozhodnutí o odvolání žalovanému.

Dne 15.8.2014 bylo podáno poštou přímo žalobcem, a adresováno správnímu orgánu I. stupně, jak popsáno na rubové straně obálky, CD s poznámkou, že se jedná o doplnění odvolání v právní věci P. K., bytem Čs. Armády 601, Praha, a to včetně uvedení konkrétní spisové značky. Dne 20.8.2014 obdržel tento doklad žalovaný. Ten rozhodl o odvolání s datem 9.9.2014, přičemž se jedná o rozhodnutí, které žalobce učinil předmětem žaloby. Ačkoli se zpočátku jeví postoj žalovaného tak, že k obsahu CD přihlédnuto nebude, posléze je z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný se s jeho obsahem seznámil, neboť na straně 26 a 27 svého rozhodnutí se vyjadřuje k návrhu na doplnění dokazování znaleckým posudkem a rekonstrukcí skutkového děje. Velmi přesvědčivě a logicky objasnil důvody, pro které k navrženému doplnění dokazování nepřistoupil. Jedná se o tytéž důvody, pro které krajský soud nerefletoval na návrh doplnit dokazování v tomtéž rozsahu.

Podle ust. § 18 odst. 4 téhož zákona: „Řidič nesmí překročit nejvyšší povolenou rychlost vozidla, a jde-li o jízdní soupravu, nejvyšší povolenou rychlost žádného z vozidel soupravy.“

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu „se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.“

Formy podání vůči správním orgánům upravuje ust. § 37 odst. 4) správního řádu, v němž se uvádí: „Podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.“ K tomuto ustanovení správního řádu v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 - 8, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[a]by elektronická komunikace účastníka řízení se správním orgánem měla předpokládané procesní účinky, je nutno používat elektronický podpis splňující požadavky ve smyslu zákona o elektronickém podpisu, případně dané elektronické podání doplnit způsobem předpokládaným ve správním řádu (§ 37 odst. 4). Takové podání je pak postaveno naroveň klasickému podání v písemné podobě či ústnímu podání do protokolu. Pokud však stěžovatelka neučinila podání v zákonem*

stanovené formě, bylo třeba postupovat podle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, tj. podání do 5 dnů písemně nebo ústně do protokolu potvrdit či opatřit elektronickým podpisem. Nepostupovala-li stěžovatelka dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, pak její podání, nebylo způsobilé zahájit předmětné správní řízení a nelze k němu vůbec přihlížet, ani odstraňovat jeho případné obsahové vady. Správní orgán vždy přihlíží k podáním učiněným zákonem předepsanou formou, podání učiněná jinou formou se stanou v řízení relevantní pouze za předpokladu jejich následného doplnění (do 5 dnů) některou z uvedených kvalifikovaných forem podání.“

Podle ust. § 37 odst. 2, poslední věty správního řádu, „podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákona a podpis osoby, která je činí.“

Rozhodující žalobní námitka mířila na postoj žalovaného, který neakceptoval doplnění podání (odvolání) způsobem žalobcem provedeným, tedy na CD nosiči ve formě video souboru. Žalovaný celkem striktně odkázal na výše citovanou právní úpravu upravující náležitosti podání a jeho formy. Objasnil důvody, pro které doplnění odvolání formou zvolenou žalobcem neakceptoval. Byť ani tento postoj žalovaného není zcela přesný, neboť, jak již bylo shora uvedeno, žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádal s rozhodující námitkou žalobce, resp. návrhem na doplnění dokazování formou znaleckého posudku a rekonstrukcí skutkového děje. Krajský soud se na vyhodnocení situace žalovaným odvolává, neboť se s jeho argumentací ztotožnil.

Nelze přehlédnout, že žalobce byl v průběhu správního řízení zastoupen zmocněnkyní M. V., která vystupuje spolu s jinými zmocněnci včetně osoby žalobce, i v dalších řízeních před správními orgány, jak je krajskému soudu známo z jeho úřední činnosti (např. ve věcech vedených u nadepsaného soudu pod sp. zn. 28A 8/2014, sp. zn. 28A 20/2014, sp. zn. 30A 55/2014, sp. zn. 30A 80/2014, dále ve věcech projednaných u téhož soudu, pobočka Pardubice, pod sp. 52A 30/2014, sp. zn. 52A 32/2014, sp. zn. 52A 60/2014 či sp. zn. 52A 80/2014). Rovněž samotný žalobce je tedy osoba kvalifikovaným způsobem znalá procesu ve správním řízení, pokud vystupuje jako zmocněnec osob obviněných ze spáchání přestupků či správních deliktů v řízení před správními orgány. Volba obsahu prvně podaného odvolání proto působila, mírně řečeno, rozpačitým dojmem. Ač byl žalobce zastoupen, a jeho zástupkyně rovněž znalá obsahu, formy a náležitostí podání, přesto správní orgán I. stupně vyzval zmocněnkyni k řádnému doplnění podání včetně odkazu na jeho nezbytné náležitosti. Podání bylo doplněno jednak po lhůtě, což by nebylo rozhodné, neboť žalovanému bylo předloženo ještě před rozhodnutím ve věci samé, a jednak ve formě již v tomto rozhodnutí popsané.

Krajský soud ve shodě se žalovaným nesporně, že je v praxi běžné předkládat např. důkazy ve formě videozáznamu apod. Nelze však pominout, že účastníkům správního (přestupkového) řízení skýtá správní řád širokou škálu možností obrany, která je v řadě případů hojně využívána, ba v některých případech téměř zneužívána (viz odkaz v předchozím odstavci). Pokud tedy zákon pro podání vyžaduje konkrétní formu a nezbytné náležitosti, pak krajský soud akceptuje, že žalovaný naplnění zákonného požadavku striktně vyžadoval. Je to správní orgán, který je povinen o vině přestupce rozhodnout, a to u vědomí lhůty uvedené v § 20

zákona o přestupcích, a dále u vědomí judikatury Nejvyššího správního soudu k této problematice přijaté.

Výše uvedená objektivní lhůta – ač směřuje především vůči státu jako ochrana obviněného – váže nejen stát samotný, ale vztahuje se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývá takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), pak svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale rovněž takové překážky, které, ačkoliv takové znaky postrádají, sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).

Z ustálené judikatury krajských soudů a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Správní orgán musí k prekluzi přihlížet z úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2005, č.j. 3As 57/2004 – 39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS).

Žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně podal v první fázi absolutně neprojednatelné odvolání, ačkoli on i jeho zmocněnkyně si byli v důsledku jimi provozované „činnosti“ vědomi, že zákonem vyžadované náležitosti nesplňuje. Předložili podání nazvané odvolání, přičemž z jeho obsahu bylo možno identifikovat osobu přestupce a podání bylo doplněno o elektronický podpis, a proto správní orgán vydal jasnou výzvu na doplnění podání a odstranění jeho nedostatků, na kterou žalobce zareagoval již uvedeným způsobem. Dle přesvědčení krajského soudu je zcela legitimní, že žalovaný se obsahem takto doplněného odvolání nezabýval, resp. zabýval v míře omezené, neboť přinejmenším, když už by krajský soud akceptoval údaje na obálce jako dílčí identifikační znaky a náležitosti vyžadované § 37 odst. 2 správního řádu, postrádalo podání žalobcův podpis (event. podpis zmocněnce). Krajský soud nevidí rozumný a legitimní důvod, s přihlédnutím k odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu, pro který by měl žalobce očekávat, že bude správním orgánem nadále a opakovaně vyzýván k odstraňování vad podání.

Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu odpovídajícím obsahu podaného odvolání žalobce, odkázal na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž své rozhodnutí a závěry v něm učiněné dostatečně přesvědčivým způsobem objasnil. Krajský soud nepovažuje za přínosné konkrétní zjištění a závěry správních orgánů ještě více a podrobněji opakovat, když na ně, krom již soudem řečeného, postačí odkázat, neboť se s nimi plně ztotožnil. Pro tento postup našel krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 8Afs 75/2005-130: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Správní orgány postupovaly v řízení v souladu s požadavkem zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu, tedy plně v souladu s ust. § 3 správního řádu. Na základě zjištěných, a v tomto rozhodnutí popsanych, skutečností neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

III. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, neboť žádné náklady řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 22. července 2015

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně